

er anderledes end sidst. Der er ikke sket nogen ændring i den parlamentariske situation. Der er heller ikke nogen nye, epokegørende forskningsresultater, der siger, at nu er situationen en helt anden, end den var tidligere. Derfor er det selvfølgelig alligevel helt i orden, at hvert parti har ret til at fremsætte sine forslag, som man ønsker, og at flere partier også gør det sammen, men man kan ikke forvente, at diskussionen bliver anderledes end sidst.

Vi taler i hvert fald alle sammen om – og derfor tror jeg også, vi alle sammen er enige om – at noget af det vigtigste for, at mennesker kan fungere i Danmark, er, at de er på arbejdsmarkedet, og at de får uddannelse.

Vi er også enige om, tror jeg, det er vigtigt, at de kan dansk, men dér, hvor diskussionen så indbærer, at vi bliver uenige, er: Hvad er forudsætningen for at kunne dansk? Der er nogle, der har den opfattelse, at det er ligegyldigt, om man kan sit modersmål for at kunne lære et andet sprog, og nogle af de børn, vi taler om, har et andet modersmål end dansk. Så er spørgsmålet, om de bedst lærer de basale ting i sproget ved at lære dansk, som de i forvejen ikke kan, eller om det er nødvendigt, at de også kan deres modersmål. Det er der nogle børn, som efter vores opfattelse har et behov for.

Der er en række undersøgelser, der viser det, der er også undersøgelser, der ikke viser det så entydigt, men der er i hvert fald ikke noget belæg for at sige, at det er bedst for sådan nogle børn, som ikke kan tilstrækkeligt dansk og måske heller ikke engang helt deres modersmål, at de kun skal lære dansk i fremtiden og så ikke lære de mest elementære grammatiske ting i ét sprog.

Det er derfor, vi er enige i de betragtninger, som forslagsstillerne kommer med, at det er vigtigt, at man kan dansk, men for at kunne lære dansk, er det vigtigt også at kunne sit modersmål, fordi for nogle af de her børns vedkommende er dansk andet sprog. Det er første fremmedsprog.

Det er den diskussion, det drejer sig om, og jeg tror ikke, vi kommer længere med den i dag.

Så er det næste: Er det en offentlig, eller er det en privat opgave? Der er det sådan interessant at konstatere, at hvis man synes, noget er meget vigtigt, så er det en offentlig opgave, hvis man ikke synes, det er så vigtigt, så er det en privat opgave, og det bruger man så som argumenter for sine synspunkter.

Når vi mener, det her er vigtigt, at det er en offentlig opgave, er det også, fordi vi synes, at det er vigtigt, at det er en del af folkeskolens opgave, og i det omfang, det ikke tilbydes sådan, som vi kender det i den nuværende lovgivning, så er der jo risiko for, at de pågældende vælger alternativt, nemlig friskoler, eller at de også vælger alternativt i form af undervisning i modersmål, hvor man godt kan risikere, at det måske ikke er den mest hensigtsmæssige måde at gøre det på. Det er derfor, vi synes, det er rigtigt, at det er en offentlig opgave.

Endelig til allersidst til hele diskussionen, om det her er forligsbud: Vi går da ud fra som givet, at det her er en ren markering fra de pågældende partiers side, og at det parti, som er med i folkeskoleforligskredsen, ville henvende sig til de partier, som er i folkeskoleforligskredsen og spørge, om vi skulle ændre det her, hvis det var det, man ville. Jeg regner med, at det er ren markering, som det er legitimt at gøre i Folketinget – det er det selvfølgelig – men hvis man skal have det her gennemført, går vi da ud fra, at det er i kredsen af partier omkring folkeskolen, man vil lave det. Vi er jo hele tiden tilbageholdende med at fremsætte forslag i Folketinget, ikke fordi vi mener, at folkeskolen er ideel, vi ville gerne lave mange ændringer, men når man har et forlig, er det selvfølgelig i den kreds af partier, man diskuterer de her ting.

Man må gerne diskutere det i offentligheden og også fremsætte forslag i Folketinget, men det må være ud fra et markeringsbehov. Jeg går ikke ud fra, at det er for at få det vedtaget.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at kommunerne lige så vel kunne vælge at udbyde modersmålsundervisningen som et ungdomsskolekursus, og derved ville det stadig ligge i offentligt regi, men det ville ikke ligge som en pligt i forlængelse af folkeskoledagen? Kunne det ikke være en mulighed for kommunerne, at de selv kunne vælge, om de vil udbyde det på den ene måde, på den anden måde, på den tredje måde? Så ville hr. Aage Frandsen få sit ønske opfyldt om, at det er offentligt udbudt, men samtidig er det kommunerne, der vælger og tilrettelægger den løsning, der passer bedst til den pågældende kommune.